

ФЕНЕРИТЪ НА ГОРАТА

Слънцето се търкулна по изпечения гръбъ на планината. Спрѣ въ седлото на Козница, окжпа въ златна вода камънацитѣ по гребенитѣ и угасна въ сѣнката на горитѣ.

Дѣдо Спасъ бѣше пропадналъ въ дълбоки мисли. Смучеше отъ чибукъ и димътъ се търкаляше на бѣли колела нагоре. Колата скърцаше тежко и будѣше задрѣмалитѣ хрусталаци. Кравичкитѣ престѣпваха мързеливо.

Навлизахме въ гората, а задъ насъ надничаше зелениятъ покривъ на старата воденица. Кречеталото сякашъ тичаше следъ тежката кола и повтаряше съ своя бѣбривъ езикъ вѣчната си пѣсень:

Трака-тракъ, да ти смелемъ
ела пакъ, качамакъ!

Азъ лежахъ отзадъ на чувалитѣ, обгърнатъ отъ мизмата на топлото брашно. Надъ насъ затрепкаха първитѣ звезди. Разсипаха се, като жаръ свѣтулки по пѣтя. Вѣтърътъ препусна долу отъ полята, донесе сладъкъ мирисъ на трева, на жълти стърнища и изпечена земя.

Като излѣзохме на откритото поле, дѣдо Спасъ се надигна и се обърна къмъ менъ. На двата му мустака блещукаха две свѣтулки и той изглеждаше като нѣкой чудотворецъ отъ приказкитѣ.

— Спишъ ли?

— Не спа! Мисля си, дѣдо, за свѣтулкитѣ!

— Какво мислишъ?

— Защо само тѣ свѣтятъ отъ всички бубулечки и винаги кръстосватъ по горскитѣ пѣтища?

— Тѣ не сж като другитѣ бубулечки. Нѣкога живѣлъ единъ много сиромашъ човѣкъ. Ималъ си само една нива и всѣка година я сѣлѣ съ пшеница. Нивата работѣлъ съ магаре. Следъ жетва впрѣгалъ магарето и откарвалъ пшеницата на воденица. Магарето било много старо и отъ работа ослѣпѣло. Кждето вървѣло, чукало съ копитата по твърдия пѣтъ като просяче.

Едно лѣто нивата родила богата жетва. Обралъ сиромашътъ зърното. Впрегналъ магарето, качилъ три чували. Многобройната му челядь, все отъ дребни деца, напълнили колата. И потеглилъ къмъ старата воденица въ балкана.

На връщане закѣснѣли въ гората. Запискалъ дъждъ.